

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátu složeném z předsedkyně senátu JUDr. Veroniky Burianové a soudců Mgr. Aleše Smetanky a Mgr. Jana Šmakala ve věci

žalobce: **T. M.**
bytem X
zastoupený JUDr. Radkem Bechyněm, advokátem
sídlem Legerova 148, 280 02 Kolín

proti
žalovanému: **Krajský úřad Karlovarského kraje**
sídlem Závodní 353/88, 360 06 Karlovy Vary

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 10. 7. 2025, č. j. KK/1594/DS/25-3, o návrhu žalobce na přiznání odkladného účinku žaloby

takto:

Návrh na přiznání odkladného účinku žalobě se zamítá.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou, ve smyslu § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), domáhá přezkoumání shora uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Mariánské Lázně ze dne 14. 3. 2025, č. j. ODSHSA/24/10119/SV, ML-10333/25, kterým byly jako nedůvodné zamítnuty námitky proti provedení záznamu celkem 12 bodů v bodovém hodnocení žalobce jako řidiče za tři žalobcem spáchané přestupky dle § 125c odst. 1 písm. f) body 1 a 7 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, kterých se žalobce dopustil od května do prosince roku 2024 a které spočívaly v držení za jízdy v ruce nebo jiným způsobem telefonního přístroje nebo jiného hovorového nebo záznamového zařízení a v porušení dopravní značky B21a nebo B22a zákaz předjíždění.
2. Žalobce součástí žaloby učinil návrh na přiznání odkladného účinku žalobě, v němž tvrdil, že by mu výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí byla způsobena nenapravitelná újma spočívající ve ztrátě možnosti vykonávat své zaměstnání jako řidič-údržbář ve společnosti Tachsped s. r. o. Dále žalobce tvrdil, že řidičské oprávnění je nezbytné pro jeho profesi, neboť musí okamžitě reagovat na aktuální logistické požadavky klientů. Žalobce u svého zaměstnavatele pracuje více než 1 rok a jedná se o jediný zdroj jeho příjmů. Nepřiznáním odkladného účinku by mohlo dojít k negativnímu ovlivnění jeho majetkových i osobních poměrů. Ztrátou mobility vznikne žalobci nenapravitelná újma, kdy z postu svých pracovních zkušeností bude jen těžko nacházet uplatnění i v jiném oboru, ve kterém by nebylo řidičské oprávnění vyžadováno. Žalobce dále poukazoval na skutečnost, že s ohledem na socioekonomickou situaci v regionu, ze kterého žalobce pochází, ho ztráta zaměstnání vystaví existenčním problémům. Další nenapravitelnou újmu žalobce spatřuje i v tom, že by případné úkony spojené s navrácením řidičského oprávnění po dosažení 12 bodů v případě ztráty zaměstnání a příjmů pro něj znamenaly nepřiměřenou finanční zátěž. Závěrem žalobce zhodnotil, že přiznaný odkladný účinek by neměl vliv na práva třetích stran a neohrozil by závažným způsobem veřejný zájem, neboť přestupky, na základě kterých dosáhl žalobce 12 bodů, nejsou nijak závažné a rozhodně v rámci nich nelze spatřovat žádné ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Žalobce dále

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

argumentoval neúměrně dlouhou dobou řízení před soudem, která zakládá pochybnosti o efektivní obraně v době ztráty řídičského oprávnění. Dle žalobce je pro zajištění včasné, efektivní a spravedlivé soudní ochrany nezbytné rozhodnutí soudu o odkladném účinku žaloby.

3. Žalovaný ve vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku uvedl, že žalobce neprokázal své tvrzení o obavě z nenahraditelné újmy, která by mu mohla vzniknout v souvislosti s výkonem napadeného rozhodnutí a že se vzhledem k absenci důkazů podporujících návrh žalobce k jeho návrhu nemůže vyjádřit. Žalovaný dodal, že je rozhodnutí o návrhu žalobce plně na zvážení soudu.
4. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. platí, že soud na návrh žalobce po vyjádření žalovaného usnesením přizná žalobě odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
5. Ustanovení § 73 odst. 3 s. ř. s. stanoví, že přiznáním odkladného účinku se pozastavují do skončení řízení před soudem účinky napadeného rozhodnutí.
6. Podle § 73 odst. 4 věty první s. ř. s. soud rozhodne o návrhu na přiznání odkladného účinku bez zbytečného odkladu; není-li tu nebezpečí z prodlení, rozhodne do 30 dnů od jeho podání.
7. Smyslem přiznání odkladného účinku žaloby není oddálení účinku pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Jedná se o zvláštní nástroj, který má zabránit situaci, kdy by v důsledku okamžitého výkonu pravomocného rozhodnutí správního orgánu došlo ke zcela konkrétní, závažné a nevratné újmě. Poskytnutí odkladného účinku se tedy vyznačuje svým mimořádným charakterem. Soud přiznáním odkladného účinku ještě před rozhodnutím ve věci samé prolamuje právní účinky pravomocného rozhodnutí správního orgánu. Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby soud nerozhoduje tak, že by předjímal rozhodnutí ve věci samé, ale zjišťuje existenci zákonných podmínek pro přiznání odkladného účinku žaloby uvedených v § 73 odst. 2 s. ř. s. Zákon stanoví dvě podmínky, které musí být současně splněny k tomu, aby bylo možné přiznat žalobě odkladný účinek; zaprvé výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by znamenaly pro žalobce nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a zadruhé přiznání odkladného účinku nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.
8. Z ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že povinnost tvrdit a prokázat skutečnost, že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro žalobce znamenaly újmu, která je nepoměrně větší než újma, která může přiznáním odkladného účinku vzniknout jiným osobám, stíhá samotného žalobce; postačuje přitom předpoklad tvrzené újmy. Podle usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 11. 2020, č. j. 8 As 203/2020-78, „[n]ávrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatel, který je povinen tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro něj znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20). (...) skutečnosti, z nichž je hrozící újma dovozována, se musí týkat zejména bezprostřední budoucnosti (...).“ K závažnosti hrozící újmy pak v usnesení ze dne 23. 2. 2012, č. j. 1 As 17/2012-30, Nejvyšší správní soud uvedl, že „[d]ůvody možného vzniku nepoměrně větší újmy stěžovatele oproti jiným osobám jsou vždy individuální, závislé pouze na osobě a situaci stěžovatele. Povinnost tvrdit a prokázat vznik újmy má proto stěžovatel. Stěžovatel musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj znamenal výkon nebo

jiné právní následky rozhodnutí, z jakých konkrétních okolností to vyvozuje a uvést její intenzitu. Vylíčení podstatných skutečností o nepoměrně větší újmě musí svědčit tomu, že negativní následek, jehož se stěžovatel v souvislosti s napadeným rozsudkem krajského soudu obává, by pro něj byl zásadním zásahem. Hrozící újma musí přitom být závažná a reálná, nikoliv pouze hypotetická a bagatelní.“ Aby tedy žalobce dostal své povinnosti tvrdit a prokázat vznik újmy, musí konkretizovat, jakou újmu by pro něj výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly, z jakých konkrétních okolností vznik újmy vyvozuje a za jak intenzivní by takovou újmu pociťoval. Musí dále prokázat, že negativní následek, jehož se v souvislosti s napadeným rozhodnutím obává, by pro něj byl zásadním zásahem (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2023, č. j. 9 As 149/2023-82, bod 7). Ačkoliv byly tyto závěry vyřčeny ve vztahu k odkladnému účinku kasační stížnosti, uplatní se *mutatis mutandis* i na odkladný účinek žaloby proti rozhodnutí správního orgánu. Žalobce je tedy pro úspěšnost svého návrhu povinen tvrdit včas, úplně a konkrétně rozhodné skutečnosti o vzniku nenahraditelné újmy. Tvrdit a osvědčovat rozpor přiznání odkladného účinku s důležitým veřejným zájmem, popř. i újmu, jež by měla vzniknout jiným osobám, je naopak úkolem žalovaného. Soud tedy není oprávněn zjišťovat splnění uvedených podmínek z úřední povinnosti (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 5. 2017, č. j. 2 Asz 163/2017-20).

9. Odkladný účinek je výjimečným institutem a je tak přiznáván v menšině případů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2021, č. j. 1 As 473/2020-32, bod 9). Existenční závislost na řízení motorového vozidla je zpravidla důvodem pro přiznání odkladného účinku (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 5. 2016, č. j. 7 As 63/2016-40, bod 9), nicméně ztráta řidičského oprávnění bez dalšího automaticky nevede k přiznání odkladného účinku žalobě ani v případě řidičů-profesionálů (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 7. 2013, č. j. 8 As 41/2013-43, bod 12; a ze dne 11. 1. 2018, č. j. 1 As 377/2017-40, bod 12; či ze dne 29. 7. 2020, č. j. 6 As 195/2020-32, bod 11).
10. V bodech 8 až 12 recentního usnesení ze dne 24. 10. 2024, č. j. 1 As 176/2024-34, Nejvyšší správní soud přehledně shrnul východiska rozhodování o odkladném účinku ve vztahu ke ztrátě řidičského oprávnění v případě řidičů z povolání a vysvětlil jejich aplikaci: „*Odkladný účinek má charakter institutu mimořádného, vyhrazeného pro ojedinělé případy; je koncipován jako dočasná procesní ochrana stěžovatele jako účastníka řízení před okamžitým výkonem pro něj nepříznivého soudního, resp. správního rozhodnutí; přiznáním odkladného účinku se pozastavuje vykonatelnost rozhodnutí. Stěžovatel, který přiznání odkladného účinku navrhuje, má povinnost tvrzení a povinnost důkazní. [...] ani v případě řidičů z povolání, tedy u zaměstnání, které je ze své podstaty výlučně spjato s držením platného řidičského oprávnění, nevede ztráta tohoto oprávnění automaticky bez dalšího k přiznání odkladného účinku jejich žalobě či kasační stížnosti. Vždy je třeba poměřovat konkrétní újmu, která by mohla být přiznáním odkladného účinku, tj. odkladem výkonu rozhodnutí, na jehož základě řidič pozbývá řidičského oprávnění, způsobena jiným osobám a zda se nepřičí veřejnému zájmu (...). Ani to, že by zajištění mobility stěžovatele vyžadovalo vyšší náklady na využití dopravy ze strany jiné osoby, není sama o sobě nepoměrně větší újmu ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. (...). Dočasná ztráta oprávnění řídit motorová vozidla může sice výkon stěžovatelovy podnikatelské činnosti zkomplikovat, nicméně z tvrzení stěžovatele a předložených důkazů nelyne, že by je znemožňovala. Podle judikatury kasačního soudu je existenční závislost na řízení motorového vozidla zpravidla důvodem pro přiznání odkladného účinku (...). Stěžovatel ovšem neosvědčil, že by byl na řízení motorového vozidla existenčně závislý – pokud je předmětem jeho činnosti dodávání saun, pak to nevylučuje, aby jejich dopravu zákazníkům zajišťoval za pomoci další osoby. Navíc z předložených dokumentů vyplývá*

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pouze to, že na konci roku 2023 a v první polovině roku 2024 měl plnit dvě zakázky a své tvrzení o podnikání nijak dále nedokládá (e-mailová komunikace doložená v řízení o kasační stížnosti se týká dodání sauny do ledna 2024 a faktura osvědčuje dodání sauny jinému zákazníkovi v červenci 2024; tři faktury doložené krajskému soudu jsou z roku 2023). Nejvyšší správní soud proto uzavřel, že z tvrzení stěžovatele a předložených dokladů nelze dovodit, že by nemožnost řízení motorového vozidla po dobu řízení o kasační stížnosti představovala pro stěžovatele dostatečně závažnou újmu. Nelze ani odhlédnout od kumulativního efektu všech přestupků stěžovatele a jejich rozporu s důležitým veřejným zájmem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu, které by bránilo přiznání odkladného účinku (...). Stěžovatel dosáhl hranice dvanácti bodů v bodovém hodnocení řidičů na základě několika přestupků - šestkrát překročil rychlost v obci, dvakrát mimo obec, dvakrát za jízdy držel v ruce nebo jiným způsobem telefonní přístroj. Tyto přestupky spáchal v rozmezí let 2012 a 2022 (během kterého proběhly čtyři odečty bodů po dvanácti měsících). Z toho je zřejmé, že stěžovatel opakovaně nedodržuje pravidla silničního provozu, čímž narušuje bezpečnost provozu, jeho účastníků (ostatních řidičů) a v konečném důsledku i vlastní bezpečnost (dva zbylé přestupky spáchal, protože nebyl za jízdy připoután bezpečnostním pásem). Nelze s ním proto souhlasit, že jeho jednání neohrožovalo ostatní účastníky silničního provozu.“

11. Žalobce svá návrhová tvrzení osvědčoval přílohami žaloby. Šlo o nedatovaný posudek zaměstnavatele, potvrzující zaměstnání žalobce od 1. 2. 2024 na pozici řidič-údržbář. Tento posudek (vzhledem k tomu, že není datován), neosvědčuje žádnou skutečnost ke dni podání návrhu. Dále žalobce předložil pracovní smlouvu ze dne 1. 2. 2024 včetně dodatku ze dne 31. 1. 2025, osvědčující existenci pracovního poměru žalobce ke dni 31. 1. 2025, tedy též nikoli ke dni podání návrhu. Žalobce tedy neosvědčil, že by byl v době podání návrhu zaměstnán jako řidič – údržbář ani že by aktuální výkon jeho zaměstnání vyžadoval řidičské oprávnění. I kdyby však žalobce osvědčil, že v době podání návrhu vykonával druh práce řidič-údržbář, neosvědčil, že by ztráta řidičského oprávnění měla vést ke ztrátě zaměstnání. Žalobce netvrdil, jaké činnosti konkrétně provádí, proč je k nim zapotřebí řidičského oprávnění, resp. proč nelze transport související s prováděnými činnostmi zajišťovat hromadnou dopravou nebo za pomoci jiné osoby. Žalobce neprokázal své návrhové tvrzení, že a proč výkon jeho práce vyžaduje okamžitý přesun na jiné místo, který nelze zajistit jiným způsobem než řízením motorového vozidla (slovy návrhu „*okamžitou reakci na aktuální logistické požadavky klientů*“). Žalobce v návrhu tvrdil, že přestupky nejsou nijak závažné. Přitom měl přestupky spáchat v době, kdy měl vykonávat práci řidiče-údržbáře, a měl si být tedy vědom toho, že případná ztráta řidičského oprávnění může mít dopady do jeho pracovní činnosti.
12. Soud tedy shrnuje, že žalobce neosvědčil, že v době podání návrhu pracuje jako řidič-údržbář a že je výkon jeho zaměstnání podmíněn řidičským oprávněním. Žalobce ostatně ani neosvědčil, že by ho ztráta zaměstnání vystavila existenčním problémům, dále zda a jaké dopady by měla ztráta zaměstnání na jeho majetkové a osobní poměry, neboť k těmto poměrům neuvedl žádné konkrétní tvrzení. Žalobce neosvědčil ani své tvrzení, že „*z postu svých pracovních zkušeností bude jen těžko nacházet uplatnění i v jiném oboru, ve kterém by nebylo řidičské oprávnění vyžadováno*“. Žalobcova tvrzení byla jednak příliš obecná a jednak zůstala neosvědčena, a proto soud nemohl na jejich základě dospět k závěru, že by následky napadeného rozhodnutí vedly u žalobce k závažné újmě.
13. U žalobce tedy nenastaly důvody pro aplikaci mimořádného institutu odkladného účinku, který má být podle výše uvedené judikatury vyhrazen pro ojedinělé případy. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

neosvědčil, že je řidičem z povolení, avšak i kdyby to osvědčil, neosvědčil újmu způsobenou mu odnětím řidičského oprávnění. Tvrzení žalobce hodnotí soud jako nekonkrétní a nepodložená. Z tvrzení žalobce a předložených listin neplyne, že by byl existenčně závislý na řízení motorových vozidel. Soud tedy uzavírá, že z tvrzení žalobce a předložených listin nelze dovodit, že by nemožnost řízení motorového vozidla po dobu řízení o žalobě představovala pro žalobce dostatečně závažnou újmu. V projednávané věci žalobce neprokázal, že by jím tvrzená újma pro něj byla zásadním zásahem. Lze dodat, že žalobce nedoložil rozsah svého majetku, čímž znemožnil posouzení možného dopadu napadeného rozhodnutí do jeho majetkové sféry, i pokud jde o tvrzenou finanční újmu v souvislosti s procesem opětovného získání řidičského oprávnění.

14. Soud v této souvislosti poukazuje na to, že se měl žalobce předmětných přestupků dopustit v krátkém období a mělo jít, zjednodušeně řečeno, o opakované telefonování za jízdy a porušení zákazu předjíždění, což je zjevně v rozporu s důležitým veřejným zájmem na bezpečnosti a plynulosti silničního provozu. Pokud žalobce opakovaně nedodržoval pravidla silničního provozu, ohrozil tím bezpečnost provozu a jeho účastníků. Soud tedy nesouhlasí s tvrzením žalobce v návrhu, že by přiznaný odkladný účinek neohrozil závažným způsobem veřejný zájem, neboť přestupky, na základě kterých dosáhl žalobce 12 bodů, „*nejsou nijak závažné a rozhodně v rámci nich nelze spatřovat žádné ohrožení ostatních účastníků silničního provozu*“. Zejména porušení zákazu předjíždění, čemuž odpovídá i jeho vysoké bodové hodnocení, nepochybně zásadně ohrožuje účastníky silničního provozu. Skutečnost, jaké přestupky měl žalobce spáchat, soud zjistil z napadeného rozhodnutí, které žalobce přiložil k žalobě.
15. Dovolával-li se žalobce usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 9. 2008, č. j. 2 As 60/2008-103, č. 1763/2009 Sb. NSS, uvádí soud, že toto rozhodnutí nijak návrhovou argumentaci nepodporuje. Nejvyšší správní soud zde uvedl, že „*[v] případě, kdy je jako sankce uložen zákaz řízení motorových vozidel, je nutno zohlednit fakt, že tento trest kromě funkce represní (která je mu imanentní) v sobě zahrnuje silně též funkci obrannou, a to zejména ve vztahu k ostatním účastníkům řízení silničního provozu*“.
16. Pokud žalobce argumentoval neúměrně dlouhou dobou řízení před soudem, uvádí soud, že samotná délka soudního řízení, kterou v současné době ani nelze přesněji předvídat, nicméně z dosavadní praxe soudu lze očekávat dobu kratší než 1 rok, nemůže být důvodem pro přiznání odkladného účinku žalobě, neboť nemá žádnou spojitost s právními následky napadeného rozhodnutí. Soud dodává, že nelze pomíjet důležitost veřejného zájmu, který napadené rozhodnutí sleduje, přičemž v případě déletrvajícího soudního řízení by byl rovněž po delší dobu tento veřejný zájem ohrožován.
17. Lze tedy uzavřít, že žalobce dostatečně netvrdil a neprokázal, že by mu výkonem nebo jinými právními následky napadeného rozhodnutí hrozila nepoměrně větší újma, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Současně soud dospěl k závěru, že by přiznání odkladného účinku žalobě bylo v rozporu s veřejným zájmem, tudíž nebyla splněna ani první ani druhá podmínka pro přiznání odkladného účinku žalobě. Soud tak žalobcovu návrhu nevyhověl, neboť nebyly kumulativně naplněny obě zákonné podmínky, a odkladný účinek žalobě nepřiznal.
18. Závěrem soud dodává, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku žaloby je svou podstatou rozhodnutím předběžné povahy a nelze z něj předjímat budoucí rozhodnutí o věci samé (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, č. j. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS).

Poučení:

Proti tomuto usnesení je kasační stížnost nepřípustná [§ 104 odst. 3 písm. c) s. ř. s.].

Plzeň 5. září 2025

JUDr. Veronika Burianová v.r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.